

TROMMELVLIES 77: **Whiskey, Duffy en Candy**

Later. Jools Holland. Vrijdag 23 november jongstleden, net nacht. BBC: twee. Jim Beam: drie.

En het was al geen beroerde line-up in deze aflevering. Manu Chao, de legendarische Dion en rapper Kano uit East Ham, Londen met Damon Albarn prominent op piano, bijvoorbeeld. Dat Babyshambles om voor de hand liggende redenen helaas verstek lieten gaan, kan ik heus begrijpen (hoewel ik mij wel eens afvraag of Janis, Jimi, Jim of Herman ooit zó vaak een optreden hebben moeten afzeggen als Pete en Amy dat de laatste tijd plegen te doen). Echter: waar had ik het aan verdiend dat men vervolgens James Blunt had opgetrommeld om dat gat op te vullen? Met maar liefst drie (3!) nummers? Dan nog liever de ontluisterende aanblik van een zwaar uitgetelde Doherty, languit liggend in zijn eigen kots op de vloer van een verlaten kleedkamer. James blucking Funt! Dertigwerf bah en brrr. Zou ik daarom misschien die avond zo veel gedronken hebben? De weerzin. En waarschijnlijk iets teveel inschenkpauzes in relatief korte tijd.

Maar één act raakte waarlijk mijn snaar. Gevoelig. Daar stond opeens zangeres Duffy (ach, wat is in een naam?) beeldschoon en blond te wezen, zonder opsmuk, poespas of poeha. Hooguit een hele handvol strijkers en wimpers. Met een stem zo lenig kronkelend als een politicus in verkiezingstijd. Adembenemend. Donker. Snufjes Dusty Springfield, Feist en Carmel. Afkomstig uit Wales. In de studio met Bernard Butler. 2008 moet ons haar eerste album gaan brengen. Dat belooft wat.

Een serie waar ik de afgelopen maanden overigens ook met plezier naar heb zitten kijken, was *Candy Meets* puntje puntje puntje. Juf Dulfer ontmoette in zes episodes evenzoveel vriendjes en vriendinnetjes met een grote naam. Vakbroeders en -zusters. Bevriende artiesten die de blazende dame overigens zonder uitzondering onwrikbaar serieus nemen. Ga maar na: Wie heeft de laatste jaren Van Morrison zo openhartig (of zelfs überhaupt) aan de praat gekregen over zijn muzikale drijfveren? Of maakt een uniek uitstapje als zo'n spontaan doch illegaal straatoptreden mét collectepet samen met Sheila E. en begeleidt Mavis Staples' gospelstrot in dat immense, verlaten Los Angeles Memorial Colosseum? Informatieve specials die voelden als terloopse onderonsjes, met Dave Stewart, Maceo Parker en uiteraard mijn held, haar papa Hans.

Ik heb ervan genoten. De Dulferdochter ontpopte zich gaandeweg als een charmant blaaskaakje (maar dan dus absoluut zonder opscheppen). En dat ze een behoorlijk deuntje kan toeteren, dat wisten we inmiddels natuurlijk al.

Nou maar hopen dat er binnenkort een vervolgserie mag komen en dat Candy nog wat meer Namen zal weten te strikken. De hooggehakte kleine geilneef uit Minneapolis wellicht? Of zou dat zelfs voor onze 'When I want sax, I call Candy' onmogelijk zijn?

Soundtracksuggestie tijdens het lezen van deze column: rooskleurig *Sunrise* van Yeyesayer (maar *I want candy* van Bow Wow Wow mag ook).